

HEER EN KNECHT

verachtte alles wat naar vroolijkheid en ongedwongenheid zweemde, ergerde zich echter ook aan den ernst der anderen en werd tenslotte evenzeer door hen gemedend als hij de anderen meed. Er was geen verstandhouding tusschen hem en de wereld meer mogelijk en daarom zocht hij zijn troost bij den wijn. Maatschappelijke bezigheden verafschuwde hij, dienstbaar als deze waren aan het algemeen belang, dus het belang der menschen.

Hij leefde in de stad op een hotelkamer, die hij zelden verliet. In dat hotel maakte hij kennis met Willem, die, het dienen van particulieren moe, in betrekking bij een bedrijf was getreden. Het duurde weken eer Winterstein er zich rekenschap van had gegeven, dat deze man, dien hij slechts af en toe zag, daar hij niet dikwijls gebruik van zijn diensten behoefde te maken, hem ten zeerste boeide. Hij had nog nooit over zielsverwantschap nagedacht, aangezien hij er niet in geloofde en het kostte hem moeite, zichzelf toe te geven, dat het heilzaam voor hem kon zijn, contact met dezen stuggen, schoon steeds uiterst beleefden man, te zoeken.

Alles ging echter gemakkelijk in zijn werk. Willem vroeg niet veel, daar ook hij erkende den juisten partner te hebben gevonden. Hij verklaarde zich zonder omwegen bereid mee te gaan met den baron, al was het naar de Noordpool. Winterstein kreeg toen een vlaag van ongekende activiteit. Hij wendde zich tot een architect en gaf hem opdracht met den meest mogelijken spoed op een eenzame plaats een huis te laten neerzetten. De omgeving van het kleine visschersdorp was juist wat hij zocht en hij stemde er dan ook dadelijk mee in, toen de bouwmeester deze plaats noemde. Hij gaf order in de buitenmuren zoo weinig mogelijk ramen te maken, maar deze aan te brengen rondom een binnenplaats. Een smal grindpad van eenige honderden meters scheidde het huis van den grooten straatweg, zoodat zelfs geen auto in de nabijheid kon komen.

En toen begon weldra in het huis op den duintop een nieuwe phase in het leven van de beide mannen, die den dorpingen zooveel stof tot fantaseeren zouden geven. Alleen enkele leveranciers kwamen op de fiets tot bij het huis. Willem ontving hen aan de achterdeur en waakte er voor, dat er nooit een voet over den drempel zette. Hij zei goeden morgen en goeden middag en bij het betalen van een rekening alstublieft. Niets was er op hem aan te merken, behalve dat hij elke verdere uiting schuwde en bij anderen den pas afsneed. Wat zij ook konden zeggen, het boezemde hem geen belang in. Hij had genoeg woorden aangehoord in zijn leven, hij had er zelf genoeg gesproken. Maar dit was voorbij. Het verleden was dood, al meer vervaagde in hem de herinnering aan gemeenschap met menschen. Nog slechts één doel kende hij in dit leven: den baron van dienst zijn, hem het eenzame bestaan veraangenamen. Want hij hield van dezen man, van wien niemand kon houden, die van niemand liefde begeerde. Willem bewonderde zijn stramme hardnekkigheid, die van geen transigeeren wilde weten, en indien de knecht nog een ideaal had, dan was het dit: zooveel mogelijk gelijk te worden aan zijn meester.

Met omzichtigheid leidde hij het ertoe, dat de baron elken dag iets minder dronk. Willem kon niet inzien, dat een man, die zulk een sterke persoonlijkheid bezat als Winterstein, het noodig had zich aan den alcohol over te geven. In het begin had hij lijdelijk toegezien hoe de baron, na de ochtenduren lezend in zijn bibliotheek te hebben doorgebracht, zich des middags